

NAKARAĆ (3) *vb pf*

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

fut 3 sg nakârze (1). ◇ con 2 sg m byś nakârâł (1). ◇ impers con by nakârâno (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. Wymierzyć karę; ukarać (2) :

nakarać kogo (G a. A) za co (1): To niewolńtwo włożono ieft ná nie áby ich nákarano zá zdráde BibRadz I 126a marg.

W przeni [kogo (po przeczeniu)] (1) : iefli go nie nákarze ízkodá/ Niebeśpieczeńńtwo y częfta przygodá/ Ia go też niecham w przedfięwzięciu iego Szyprá Polkiego. KlonFlis D4v.

2. Poniść karę [czego [= za co]] (1) : A takim iuż na tym ieft bis więzienie ćirpiał A tam íwey zuffałóci na potym nakarał RejJóz I3.

Formacje współrdzenne cf KARAĆ.

Cf [NAKARANY]

KCh